

туя, ако може нека остане тамъ, до като имамъ възможностъ да я взема.

РОМАНОВЪ. Защо бързате, няма кой ви гони?

АНДРЕЙ. Не разбирате ли, защо бързамъ?

РОМАНОВЪ. Да да, разбирамъ... само че азъ не гледамъ толкова трагично на събитията. Мисля, че некакъ все може да се поправи...

АНДРЕЙ. Да се поправи? Какво да се поправи?

РОМАНОВЪ. Инцидента.

АНДРЕЙ. И тъзъ хубава! вие наричате това инцидентъ?

РОМАНОВЪ. Както и да е, не е важно, важното е, че азъ мисля нещо да се поправи.

АНДРЕЙ. Навърно това "нещо" съмъ азъ?

РОМАНОВЪ. Какъ да кажа, отъ части вие, отъ части и ние. Тука въпроса се свежда до единъ съзнателенъ компромесъ...

ПОПОВЪ. /прекъсва го/ Не, не компромесъ!...

РОМАНОВЪ. Който ще има двустранна полза.

ЕЛЕНА. Най вече, ти ще имашъ полза, Андрей.

АНДРЕЙ. Какво точно искате?

РОМАНОВЪ. Ние съзнахме, разбираме, че вината не е само ваша. Отъ нея поголѣмъ дѣлъ имаме ние. Въ фабриката действително има редица несъобразности, по една или друга причина, съществуващи до сега.

АНДРЕЙ. И вие го знаехте това отъ по рано, нали?